

Attentie: Laat u, bij waardeoverdracht, niet met een kluitje in het riet sturen

Leo van Heesch

Verplicht van ABP naar PGGM

In 2002 ging Jan van den Heuvel uit Vught met pensioen. Omdat hij een ABP-diensttijd van 42 jaar, en zijn vrouw één van 29 jaar, had, verzocht hij het ABP om een toeslag wegens samenvallende diensttijd vóór 1 januari 1986. (artikel 18.8 en 18.9 van het Pensioenreglement). Zonder nadere toelichting werd het verzoek afgewezen: er zou geen sprake zijn van samenvallende diensttijd.

Wat was het geval. Van den Heuvel's echtgenote was werkzaam bij het psychiatrisch ziekenhuis Voorburg te Vught en ambtenaar in de zin van de Pensioenwet. Op 1 januari 1997 moesten de 2.700 werknemers daar verplicht overstappen naar PGGM. Later volgde, op vrijwillige basis, de waardeoverdracht van de ABP-rechten naar PGGM. Hierbij werd de ABP-diensttijd omgezet in een rekenfactor bij PGGM. Op grond van de berekeningen van PGGM en het ABP en geadviseerd door drie vakbonden en de werkgever gingen bijna alle werknemers hiertoe over. Zonder dat ook maar iemand dat besepte en zonder dat pensioenfondsen, vakbonden of werkgever daarvoor hadden gewaarschuwd, ging door die waardeoverdracht de toeslag samenvallende diensttijd verloren.

Zoeken naar recht

De Brabander Jan van den Heuvel ervoer dit als een groot onrecht en liet het er niet bij zitten. Hier volgt het verhaal van zijn jarenlange inzet en vasthoudendheid, die er niet alleen toe leidden dat niet alleen hij kreeg waar hij recht op had, maar ook duizenden anderen.

Omdat hij al vanaf zijn jeugd lid was van het CNV riep hij de hulp van deze vakbond in om alsnog zijn recht te verkrijgen. Op 12 september 2002 kreeg hij via het CNV antwoord van het ABP. Opnieuw werd zijn verzoek afgewezen. De reden was erg curieus. Door de waardeoverdracht worden de 29 ABP pensioenjaren bij de PGGM omgezet in een rekenfactor van 15,25 en die rekenfactor kan niet tussen een begin- en einddatum worden gesitueerd.

Jan nam hier geen genoegen mee en ging weer via het CNV in tegen de eerdergenoemde beslissing bij de Commissie van Beroep van het ABP. Eind januari 2003 werd zijn verzoek ook door die Commissie afgewezen, omdat het ABP, als overdragende partij, het vervallen van de partnertoeslag niet ongevraagd hoefde mee te delen.

In eerste instantie dacht Jan van den Heuvel dat zijn mogelijkheden hiermee waren uitgeput.

Vasthoudend als een terriër

Toch bleef het hem dwars zitten. Bij het nog een aantal keren af luisteren van het bandje van de hoorzitting van de Commissie van Beroep vallen hem zaken op, die zijn opvatting versterken dat hem onrecht is aangedaan. Eind 2003 besloot hij de zaak (met de geluidsband van de hoorzitting ter ondersteuning) nog eens voor te leggen aan de Ombudsman Pensioenen. Dat bandje kreeg hij retour, met een afgemeten briefje van de Ombudsman, die er geen kennis van wenste te nemen. Twee weken later oordeelde de Ombudsman Pensioenen dat het ABP formeel juist had gehandeld.

Omdat de normale wegen hiermede waren bewandeld, wilde hij de zaak voorleggen aan de rechter. Hij vroeg steun bij de bond waaraan hij tientallen jaren trouw zijn contributies had betaald. Het CNV weigerde echter zijn medewerking; de beslissing van de Commissie van Beroep zou juridisch juist zijn.

Geen kleinigheid

Jan was intussen wel nieuwsgierig naar wat hij was misgelopen en vroeg het ABP naar de hoogte van de partnertoeslagen. Twee weken later kreeg hij keurig antwoord en bemerkte dat de toeslagen inmiddels meer dan 3.000 euro per jaar bedroegen. Dit gaf hem nieuwe energie om het over een andere boeg te gooien. In uitgebreide brieven aan *de Volkskrant* toonde hij aan wat er aan de hand was en uiteindelijk ging de journalist Gijs Herderschee er mee aan de slag. Het CNV probeerde nog om de publicatie te verhinderen. Op 23 juli 2004 publiceerde *de Volkskrant* een helder artikel waarin de absurditeit van beslissingen van de diverse instanties werd verwoord.

Deze publicatie werd voor CDA-parlementariër Pieter Omtzigt aanleiding om vragen te stellen aan de minister en daarmee kwam er eindelijk beweging in de tot dan onwrikbare formele standpunten.

Twee en een half jaar na de eerste afwijzing volgde alsnog een herziene Beslissing van de Commissie van Beroep van het ABP waarbij de eerdere besluiten werden vernietigd. Publicaties in de krant en vragen van een attent Kamerlid waren nodig om de Commissie tot dat inzicht te brengen.

Met twee grote taarten ging de familie Van den Heuvel naar de financiële redactie van *de Volkskrant* om hen te bedanken. Uiteindelijk kreeg ook de echtgenote bij pensionering nog een partnertoeslag. Als Jan van den Heuvel niet zo vasthoudend was geweest,

had het echtpaar 10.000 euro per jaar gemist.

Kleinzielig

Jan van den Heuvel en niemand anders heeft er door stug vol te houden voor gezorgd dat niet alleen hijzelf, maar ook duizenden anderen alsnog de toeslag krijgen waar zij recht op hebben. Zowel van de werkgever van zijn echtgenote als in een later stadium van het CNV heeft hij alleen maar tegenwerking ondervonden, waarschijnlijk omdat zij boter op hun hoofd hadden.

In 2007 was Jan 50 jaar lid van de vakbond en zou hij samen met een aantal andere jubilarissen de bondspeld in ontvangst nemen. De voorzitter van de feestcommissie was door een broer van Jan over diens inspanningen voor de partnertoeslag geïnformeerd en de man was blij dat hij daar in zijn toespraak aandacht aan kon besteden. Tijdens de feestelijke bijeenkomst werd er echter met geen woord over gerept. Toen de broer informeerde waarom er niets met zijn informatie was gedaan, kreeg hij te horen dat de CNV-baas van Zuid Nederland, de heer Fey, daarover zou bellen. Die vertelde hem later, dat niet hij (Jan dus), maar het CNV er voor had gezorgd, dat de partnertoeslag alsnog was toegekend. Van den Heuvel was verbijsterd en met stomheid geslagen over zoveel verdraaiing van de feiten terwijl Fey precies wist hoe alles was verlopen.

Herkent u iets? Kom in actie.

Uit het bovenstaande blijkt dat particulieren vaak een eenzame strijd voeren. Het ging Jan van den Heuvel echter niet alleen om zijn eigen recht. Afgesproken was dat het ABP zelf zou uitzoeken wie eventueel recht hadden op de partnertoeslag en die betrokkenen zou benaderen. Oorspronkelijk was er in publicaties sprake van 33.000 personen. Uit de laatst bekende gegevens blijkt dat in totaal ongeveer 10.000 mensen door het ABP zijn aangeschreven. Hiervan hebben er een kleine 3.000 gereageerd waarvan er 2000 alsnog de partnertoeslag ontvingen. Dat betekent dat 7.000 mensen helemaal niet hebben gereageerd en dat er 1.000 aanvragen zijn afgewezen. Ons is een geval bekend, dat tot twee keer toe is afgewezen waarna de chef van de behandelaar tot de conclusie kwam, dat zijn ondergeschikte niet juist had beslist. Het betrokken echtpaar had anders 6000 euro per jaar misgelopen.

Laat u dus niet met een kluitje in het riet sturen! <<